

[Christmas Møller.]

som Loven af 1922 betingede. Hvis Rigsdagens Flertal ikke havde vedtaget at lovgive paa Finansloven, vilde der for indværende Finansaar intet Overskud være blevet paa Finanslovsforslaget, og skal man bedømme Stillingen rigtigt, maa man selvfølgelig tage dette Forhold med i Betragtning. Thi det tror jeg, der hurtigt kan blive Enighed om, at vi kan ikke fortsat Aar ud og Aar ind lovgive paa Finansloven paa et enkelt Omraade; vi for vort Vedkommende nærer i hvert Fald det Haab, at vor Betragtning: Lovgivning maa ikke finde Sted paa Finansloven, vil vinde større Tilslutning, end den havde i det foregaaende Aar.

Men hertil kommer jo sikkert det Forhold; at Finansministeren nok skal have Ret, naar han sagde, at Statsbanerne vil give et noget større Underskud end budgetteret, og selv om man vel kan have Lov til at haabe, at Skatter og Afgifter vil give noget mere, at maaske ikke saa meget de direkte Skatter, men med Bedringen i hele vor Økonomi de indirekte Skatter vil stige lidt, maaske ikke saa lidt — atter et Vidnesbyrd om, hvilken overordentlig Betydning de indirekte Skatter har for hele vor Statsøkonomi —, saa viser alle disse Tal til sammen, med hvilken overordentlig Varsomhed man skal gaa frem i det Øjeblik, man vil belaste Finansaaret 1929—30 med nye Udgifter. De sociale Lovforslag, som allerede er fremsat, og som vilde betyde adskillige Millioner Kroners Udgift, har den højtærede Socialminister jo ogsaa været saa fornuftig ikke at belaste Aaret 1929—30 med. For Arbejdsløshedsloven pegede jeg allerede paa det i Gaar, og for Aldersrentelovens Vedkommende er Stillingen jo den, at i Kraft af Refusionen vil Statens Regnskabsaar for 1929—30 ikke blive belastet med den yderligere Udgift, der eventuelt her kan komme.

Men Finanslovens Tal viser endvidere, at det daværende ærede Medlem Hr. Staunings Forslag om Restaurationsskattens Ophævelse uden Kompensation var overordentlig lidt velbetænkt. Regeringen vil, saa vidt man kan skønne, kæde Restaurationsskattens Ophævelse sammen med andre Skatter. Det er unægtelig ikke Opfyldelse af den glade Agitationstids Løfter, men vi maa jo nu se, hvad Regeringen kommer med. Jeg beder den for en Gangs Skyld vise en Smule Opfindsomhed og ikke blot dynde Skat paa Skat paa den danske Produktion, men finde fremmede Varer, det er naturligt at lægge Skatten paa.

Tjenestemændene har man jo særlig

agiteret med fra radikal-socialistisk Side, og jeg tror, at Tjenestemændene i Dag har en underlig Fornemmelse af den Rolle, de har spillet i den radikal-socialistiske Agitation. Før Valget, og navnlig i 1927, var der ingen Ende paa den Kærlighed, Radikale og Socialdemokrater havde til Tjenestemændene, ingen Grænser for de Angreb, som man navnlig rettede mod de skammelige Konservative, fordi de havde nedsat Tjenestemændenes Løn. Nu er Stillingen en ganske anden. Efter Ophøjelsen kender de store Ministre overhovedet ikke Tjenestemændene. De er anbragt i en Kommission, og dér er de aabenbart anbragt godt og sikkert. Der er god Grund til at spørge Regeringen, om den agter at foreslaa Tjenestemandsløven revideret i indværende Aar, saaledes som Forudsætningen var, eller om man ogsaa paa dette Omraade skal tage den med størst mulig Ro. Hverken i Regeringserklæringen eller i Finansministerens Tale nævnes Tjenestemandsspørgsmaalet med et eneste Ord, og det ved jo enhver, saa mange Millioner Kroner hele dette Spørgsmaal kan dreje sig om, hvilken afgørende Betydning det har for Finansernes Stilling.

Vi maa da gøre Stillingen for Finansaaret 1929—30 op saaledes, at hvis Balance skal naas, saa maa man vise stor Varsomhed, ikke ekstravagere, og da Orden i Statens Finanser efter vor Opfattelse er en saare vigtig Opgave, som det først og fremmest er Rigsdagens Sag at løse, vil man ikke kunne vente vor Medvirkning til Gennemførelse af Forslag, der rokker det økonomiske Billede, Finansloven af 1929—30 giver.

Paa Finanslovsforslaget for 1930—31 møder den højtærede Finansminister, som alt sagt, med et Overskud paa 10 Mill. Kr., og Meningen er jo ikke til at tage fejl af, idet man frem for Vælgerne stiller Statsregnskabet for 1928—29 med et Underskud paa 10 Mill. Kr. og Finanslovsforslaget for 1930—31 med et Overskud paa 10 Mill. Kr., og saa skal enhver kunne se, hvilken slet Finansminister der var, og hvilken glimrende Finansminister der er. Der er intet andet at sige derom, der er ikke Spor Hekseri deri, kun en lille Smule Behændighed.

Men er Forholdet nu dette, at den højtærede Finansminister møder med et Finanslovsforslag, som er, hvad et Finanslovsforslag skal være: en Opgørelse over Indtægter og Udgifter, saaledes som de giver sig til Kende i den gældende Ret i Landet? Nej, et saadant Overslag er Finansministerens Forslag ikke. Det er et uærligt Forslag, idet det lovgiver paa Finansloven for